

Китоби Дониёл — Шумораи Панҷоҳу Як

Палмонӣ: ошкор сохтани Устоди замон ва забон дар Дониёл ва Ваҳй

Jeff Pippenger

2024-01-15

Он «яке аз муқаддасоне, ки суҳан мегуфт» дар боби ҳаштуми китоби Дониёл, оятҳои сздаҳ ва чордах, Масеҳ аст ҳамчун Палмӯнӣ. Дар китоби Ваҳй, Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега шинохта мешавад, ки ин, дар миёни дигар ҳақиқатҳои аҷоиб, Масеҳро ҳамчун Забоншиноси Аҷоиб муаррифӣ мекунад; ва китоби Дониёл ва Ваҳй якҷоя Масеҳро ҳамчун Соҳиби мутлақи замон ва забон нишон медиҳанд. Аз тавони инсон берун аст, ки аҳамият ва умқи он чиро дарк намояд, ки Масеҳ, ҳамчун Палмӯнӣ (Шуморакунандаи Асрор), он сифати хислати Худро дар он ду ояте муаррифӣ мекунад, ки сутуни марказии адвентизмро барпо месозанд; аммо асроре, ки Шуморакунандаи Асрор ихтиёр мекунад ошкор созад, масъулияти мост, ки онҳоро бишносем ва дифоъ намоем.

Чизҳои пинҳонӣ аз онҳо Худованд Худои мо мебошанд; аммо он чизҳое ки ошкор шудаанд, аз онҳо мо ва фарзандони мо то абад мебошанд, то ки ҳамаи суҳанони ин шариятро ба ҷо оварем. Такрори Шариат 29:29.

Сирре, ки ошкор гардидааст, ин аст, ки Шумораи Асрор (Палмонӣ) ҳамон «қуддусе» аст, ки суҳан гуфт; ва дар он ду ояте ки Ё Худро ошкор месозад, сутуни марказии Адвентизм муайян карда мешавад. Дар он ду ояте, Шуморандаи Аҷоиб он «афзоиши дониш»-ро муайян месозад, ки Ё, ҳамчун Шери қабилҳои Яхудо, дар соли 1798 мӯҳрашро кушод. Дар он ду ояте, ҷавоҳироти ҳоби Миллер, ки намояндаи «афзоиши дониш» мебошанд, бо роҳнамоии дасти Палмонӣ бар ду лавҳи Ҳабакқуқ нашр карда шуданд.

Пас аз он шундаам, ки як муқаддас суҳан мегуфт; ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки суҳан мегуфт, гуфт: «То кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи ҳаробӣ хоҳад буд, ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкар барои поймол шудан таслим карда шаванд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ қудсгоҳ пок карда хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Баъд аз он ки Дониёл рӯёи нубувватии салтанатҳои пешгӯишудаи Китоби Муқаддасро қабул кард ва сипас гуфтугӯи осмониро дар оятҳои сздаҳум ва чордахум шунид, ӯ кӯшиш кард, ки «рӯё»-ро бифаҳмад.

Ва чунин воқеъ шуд: ҳангоме ки ман, яъне ман Дониёл, рӯёро дидам ва дар ҷустуҷӯи маънии он будам, инак, пеши ман касе истод, ки ба намуди одам буд. Ва овози одамизодеро аз миёни соҳилҳои Ёлой шундаам, ки нидо карда, гуфт: «Эй Ҷабраил, ин мардро рӯёро бифаҳмон». Дониёл 8:15, 16.

«Рӯёе», ки Дониёл мехоҳад онро бифаҳмад, рӯёи «chazon» аст; аммо рӯёи «mareh» он чизест, ки ба Ҷабраил гуфта мешавад то Дониёлро ба фаҳмиши он бирасонад. Ҳар як воқеият аҳамияти худро дорад, ва агар ин воқеият ноҳақиқат гирифта шавад, сохт ва тарҳи ин

порча дар асл вайрон мегардад. Дар ояти понздаҳум, вақте ки Дониёл мекӯшад рӯёи «chazon»-ро бифаҳмад, «mareh» пинҳон аст, вале ҳамоно ифода шудааст; зеро дар ибораи «шакли одам» (Қабраил), калимаи ибрии «mareh» ба «шакл» тарҷума шудааст. Дар ояти понздаҳум ҳар ду калимае, ки ба «рӯё» тарҷума шудаанд, ҳузур доранд. Дониёл, дар ояти понздаҳум, мекӯшад «chazon»-ро бифаҳмад, аммо Палмонӣ дар ояти шонздаҳум ба Қабраил амр мекунад, ки Дониёлро «mareh»-ро бифаҳмонад. Тарҳи ин ду оят қасдан чунин сохта шудааст ва пайванду фарқияти байни ин ду калимаро таъкид мекунад.

Палмонӣ аст, ки ба Қабраил амр медиҳад, то Дониёлро «марех» бифаҳмонад, зеро Он Касе ки ба Қабраил амр медиҳад, ҳамон Касест, ки бар рӯи об меистад; ва Қабраил овози Ёро шунид, «овози марде аз миёни соҳилҳои Ёлой». Ин дарёи Ёлой аст, ки миёни соҳилҳо қорӣ мешавад, ва дар Навиштаҳо ин Масеҳ аст, ки бар рӯи об меистад. Ҳамроҳ бо ин воқеият, воқеияти дигаре низ ҳаст, ки Масеҳ, ҳамчун фариштаи муқарраб, ҳамон Касест, ки ба фариштагон амр медиҳад. Овозе, ки аз миёни соҳилҳо меояд, овози «он муқаддаси муайян» дар ояти сездҳум аст, ва каломи Ёст, ки ба Қабраил амр медиҳад, то Дониёл рӯёи «марех»-ро бифаҳмад. Дар боби дувоздаҳуми Дониёл, Масеҳ бори дигар миёни соҳилҳои дарёст. Дар боби дувоздаҳум Ё либоси катонӣ дар бар дорад ва ба Он Касе ки то абад зинда аст, қасам меҳӯрад.

Вале ту, эй Дониёл, ин суханонро пинҳон дор ва китобро то вақти охир мӯҳр намо: бисёре ба ин сӯву он сӯ хоҳанд шитофт, ва дониш афзун хоҳад шуд. Он гоҳ ман, Дониёл, назар кардам, ва инак, ду нафари дигар истода буданд: яке дар ин тарафи соҳили дарё, ва дигаре дар он тарафи соҳили дарё. Ва яке ба он марди либоси катонпӯш, ки бар обҳои дарё буд, гуфт: «То анҷоми ин аҷоиб кай хоҳад буд?» Ва ман шунидам, ки он марди либоси катонпӯш, ки бар обҳои дарё буд, дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон боло бардошт, ва ба Зиндаи ҷовид қасам ёд кард, ки он барои як замон, замонҳо ва нима аз замон хоҳад буд; ва чун пароканда сохтани қудрати қавми муқаддас ба анҷом расад, ҳамаи ин чизҳо ба поён хоҳанд расид. Дониёл 12:4–7.

Он Марде, ки «либоси катонӣ дар бар дошт ва бар рӯи обҳои дарё буд», «дасти рости Худ ва дасти чапи Худро сӯи осмон боло бардошт ва ба Ҳамон ки то абад зинда аст, қасам ёд кард», ҳамон ҳамон Марде аст, ки дар боби ҳаштум ба Қабраил амр фармуд. Дар боби даҳуми китоби Ваҳй низ Масеҳ дасти Худро боло бардошт ва ба Ҳамон ки то абад зинда аст, қасам ёд кард, аммо дар он ҷо Ё бар ҳар ду — ҳам бар об ва ҳам бар замин — истодааст.

Ва фариштае, ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро сӯи осмон бардошт, ва ба номи Ё, ки то абад зинда аст, ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офаридааст, қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳй 10:5, 6.

Фариштаи қудратманди боби даҳуми Ваҳй ҳамон Палмунист, ки дар боби ҳаштум аз миёни соҳилҳои дарё ба Қабраил сухан гуфт, ва дар боби дувоздаҳум муайян кард, ки «анҷоми» «аҷоибот» кай фаро хоҳад расид. Дар боби даҳуми Ваҳй Ё ҳамонест, ки мисли «шер» нҳ ҷа кашид, зеро дар он ҷо Ё ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо муаррифӣ шудааст.

Ва яке аз пирон ба ман гуфт: «Гиря макун; инак, Шери қабилаи Яхудо, Решаи Довуд, ғолиб омад, то китобро бикшояд ва ҳафт мӯҳри онро боз кунад». Ва назар кардам, ва инак, дар миёни тахт ва ҷаҳор махлуқ ва дар миёни пирон Баррае меистод, гӯё ки забҳ шуда бошад, ва ҳафт шох ва ҳафт ҷашм дошт, ки онҳо ҳафт Рӯҳҳои Худо мебошанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд. Ва Ӯ омад ва китобро аз дасти ростии Ӯ, ки бар тахт нишаста буд, гирифт. Ваҳй 5:5–7.

Чун Шери қабилаи Яхудо, Масеҳ ҳамон Барраест, ки ғолиб омад, то китобро, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд, боз кунад. Новобаста аз он ки Ӯ дар китоби Дониёл бар об роҳ меравад, ё дар Ваҳй як по бар баҳр ва пои дигараш бар замин дорад, ҳар яке аз ин тасвирҳои нубувватӣ бо замони нубувватӣ вобастаанд. Ва чун Шери қабилаи Яхудо, Масеҳ ҳам Каломии Худро мӯҳр мекунад ва ҳам онро боз мекунад. Чунон ки Ӯ китоби Дониёлро мӯҳр кард, ҳамчунин ҳафт раъдро низ дар боби даҳуми китоби Ваҳй мӯҳр кард.

Фариштаи қудратманде, ки ба Юҳанно таълим медод, касе камтар аз Исои Масеҳ набуд. Он ки пои ростии Худро бар баҳр ва пои ҷапи Худро бар хушкии замин гузошт, он нақшро нишон медиҳад, ки Ӯ дар саҳнаҳои хотимавии муборизаи бузург бо Шайтон анҷом медиҳад. Ин мавқеъ қудрат ва ҳокимияти олии Ӯро бар тамоми замин ифода мекунад. Ин мубориза аз аср ба аср пурзӯртар ва қатъитар мегардид ва то саҳнаҳои анҷомини худ низ чунин идома хоҳад ёфт, вақте ки фаъолияти моҳиронаи қувваҳои зулмот ба авҷи худ хоҳад расид. Шайтон, ки бо одамони шарир муттаҳид шудааст, тамоми ҷаҳон ва калисоҳоро, ки муҳаббати ҳақро қабул намекунанд, фиреб хоҳад дод. Аммо он фариштаи қудратманд тавачҷуҳро талаб мекунад. Ӯ бо овози баланд нидо мекунад. Ӯ бояд қудрат ва ҳокимияти овози Худро ба онҳое нишон диҳад, ки бо Шайтон муттаҳид шуда, ба ҳақиқат муқобилат кардаанд.

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, амр ба Юҳанно меояд, ҳамчунон ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд омада буд: “Он чиро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун.” Инҳо ба воқеаҳои оянда дахл доранд, ки дар навбати худ ошкор карда хоҳанд шуд. Дониёл дар охири айём дар қитъаи худ хоҳад истод. Юҳанно китоби хурдро номӯҳр мебинад. Он гоҳ пешгӯиҳои Дониёл ҷойгоҳи дурусти худро дар паёмҳои фариштаи якум, дуум ва сеум, ки бояд ба ҷаҳон расонда шаванд, меёбанд. Кушода шудани мӯҳри китоби хурд ҳамон паёме буд, ки ба вақт марбут буд.»

«Китобҳои Дониёл ва Ваҳй яканд. Яке пешгӯист, дигаре ваҳй; яке китобест мӯҳршуда, дигаре китобест кушода. Юҳанно асрореро, ки раъдҳо баён карданд, шунид, аммо ба ӯ амр дода шуд, ки онҳоро нанависад.

«Нури махсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд ифода ёфт, баёни воқеаҳое буд, ки тахти паёмҳои фариштаи якум ва дуум ба вуқӯъ меомаданд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Масеҳ, ки ҳамчун Палмунӣ, Он Мард дар бобҳои ҳаштум ва дувоздахум, ки бар рӯи об аст, тасвир шудааст, ҳамчунин ҳамон фариштаи пурқудрат аст, ки китоби хурдро дар дасти Худ дорад. Ӯ Шери қабилаи Яҳудост, ки Каломии Худро мӯҳр мекунад ва мӯҳрашро мекушояд, ва Ӯ ҳамон касест, ки ба Ҷабраил амр медиҳад, зеро Ӯ Микоил, фариштаи аъзам аст.

Аммо Микоили фариштаи муқарраб, ҳангоме ки бо иблис дар бораи ҳасади Мусо баҳс мекард, чуръат нанамуд, ки бар зидди ӯ айбдошти таҳқиромез оварад, балки гуфт: «Худованд туро мазаммат намояд». Яҳудо 1:9.

Микоил номи Масеҳ аст, ва ин ном ифода мекунад, ки ӯ на танҳо фармондеҳи фариштагон аст, балки ҳамчунин Он касест, ки қудрати эҳё қарданро дорад. Номи Микоил маънои «ки монанди Худост»-ро дорад. Вақте ки Набукаднесар дар кӯра касеро дид, ки монанди Писари Худо буд ва бо он се ҷавони содиқ ҳамроҳ буд, ӯ Микоилро дид. Ва сарфариштаи Микоил ҳамон сарвари қавми Худост, ки шоҳи хурди Рими бутпараст бар зидди ӯ назди салиб, дар иҷрошавии Дониёл боби ҳашт, ояти ёздаҳ, худро бузург нишон дод.

Лекин ман ба ту он чиро, ки дар китоби ростӣ навишта шудааст, нишон хоҳам дод; ва дар ин ҷизҳо касе бо ман устувор намеистад, ҷуз Микоил, амири шумо. Дониёл 10:21.

Ин Микоил аст, ки ба фариштагон амр медиҳад, мурдагонро эҳё мекунад ва муайян месозад, ки озмоиш кай ба анҷом мерасад.

«Ва дар он вақт Микоил, он амири бузурге, ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархезад; ва замони тангие хоҳад буд, ки монанди он аз замоне ки ҳалқе ба вучуд омадааст то ҳамон вақт набудааст; ва дар он вақт қавми ту наҷот хоҳанд ёфт, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфт шавад.» Вақте ки ин замони тангӣ фаро мерасад, ҳар як парванда ҳал шудааст; дигар на муҳлати имтиҳон боқӣ мемонад ва на раҳмате барои тавбанақардагон. Мӯҳри Худои зинда бар қавми Ёст. Ин бақияи андак, ки дар он набардии марговар бо қувваҳои замин, ки аз ҷониби лашкари аждаҳо саф ороостаанд, қодир нестанд аз худ дифоъ кунанд, Худоро паноҳи худ месозанд. Аз ҷониби волотарин ҳокимияти заминӣ фармон содир шудааст, ки онҳо бояд ба ҳайвон сачда кунанд ва нишони ӯро бипазиранд, вагарна ба таъқиб ва марг дучор хоҳанд шуд. Худо қавми Худро ҳоло мадад кунад, зеро он гоҳ онҳо дар ҷунин муборизаи даҳшатангез бе мадади ӯ чӣ қарда метавонанд!» Testimonies, volume 5, 212.

Сирри ниҳоние, ки Шери сибти Яҳудо мекушояд, Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ва он инчунин дар бар мегирад, ки ӯ бар тарҳ ва сохтори ҳар як унсури Қаломи набавии Худ пурра ҳоким аст. Он Марде, ки либоси катонӣ дар бар дорад ва бар рӯи обҳо истодааст, ки дасти Худро боло мебардорад ва ба номи Он ки то абад зинда аст қасам меҳӯрад, ва ҷун Шер нидо мекунад, ки сабаби он мегардад, ки ҳафт раъд овозҳои худро баён кунанд, ҳамон аст, ки китоби Дониёлро мӯҳр мекунад ва ҳафт раъди Ваҳйро мӯҳр мекунад. Ёст, ки китоберо, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шудааст, мекушояд, ки қудрати эҳё қардан дорад, ва ҳамон Шохзодаи бузург аст, ки бармеҳезад ва анҷоми замони имтиҳонро эълон мекунад. Вақте Палмонӣ ба Ҷабраил амр фармуд, ки Дониёлро водор созад то рӯёи «march»-ро бифаҳмад, ӯ айнан ҳамонро дар назар дошт.

ӯ ба Ҷабраил амр накард, ки Дониёлро рӯёи «chazon»-ро фаҳмонад. Рӯёи «chazon» ҳамон рӯёи мамолики нубуввати Китоби Муқаддас дар Дониёл боби ҳашт, оятҳои як то дувоздаҳ аст, ва он ҳамчунин ҳамон «рӯё»ест, ки дар ояти сёздаҳ, дар доираи саволе оид ба давомноқӣ, зикр шудааст: «То кай рӯёи идома хоҳад ёфт?» Рӯёи «chazon» ба қудратҳои

харобкунандае дахл дорад, ки ҳаррӯза (бутпарастӣ) ва таҷовуз (попизм) мебошанд ва маъбад ва лашкарро поймол мекунанд.

Он гоҳ шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки сухан мегуфт, гуфт: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва исёни вайронгар хоҳад буд, то ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкар зери по поймол гарданд?» Дониёл 8:13.

Масеҳ, ҳамчун Палмонӣ (Шуморандаи Аҷоиб), пурсида мешавад: «То ба кай» рӯёи «чозон» хоҳад буд? Ва Ӯ ҷавоб медиҳад: «То ду ҳазору сесад шабонарӯз; он гоҳ муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд». Сипас Дониёл мехоҳад рӯёи «чозон»-ро, ки дар бораи «қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронӣ, ки ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкарро ба зери по дода мешаванд», бифаҳмад. Аммо ба Ҷабраил амр дода мешавад, ки Дониёлро рӯёи «маръех» фаҳмонад. Ҳар воқеият дар Каломи Худо аҳаммияти худро дорад. Рӯёи «маръех» — ҳамон рӯёи шомҳо ва субҳҳост, ки дар ояти бисту шаш муайян шудааст.

Ва рӯёи шому сахар, ки гуфта шуд, рост аст; бинобар ин рӯёро маҳкам ниғаҳ дор, зеро ки он барои рӯзҳои бисёр хоҳад буд. Дониёл 8:26.

Калимаи «рӯё» дар ин оят ду бор зикр шудааст. Ишораи аввал ба рӯёи «марех» аст ва ишораи дувум ба рӯёи «хозон». Рӯёи «марех» рӯёи «шомҳо ва субҳҳо» мебошад. Ибораи ибрии «шомҳо ва субҳҳо» дар Китоби Муқаддас бисёр дучор мешавад ва ҳамеша ба сурати «шомҳо ва субҳҳо» тарҷума мегардад, чунон ки дар ояти бисту шаш низ чунин аст. Ягона ҷойе дар Китоби Муқаддас, ки он ба гунаи дигар аз «шомҳо ва субҳҳо» тарҷума шудааст, дар ояти чордах аст, ки он танҳо «рӯзҳо» тарҷума шудааст. Матни аслии ибрии ояти чордах чунин хонда мешавад: «То ду ҳазору сесад шомҳо ва субҳҳо».

Он ояте, ки сутуни меҳварии адвентизм аст, ягона ояте дар Каломи Худост, ки дар он «шом ва субҳҳо» ба таври сода ҳамчун «рӯзҳо» ифода шудааст. Ҳар як воқеият аҳаммияти худро дорад, ва агар ҳеҷ чизе дигар ҳам набошад, равшан аст, ки Палмонӣ қасдан ин оятро таъкид мекард. Ӯ инро бо он анҷом дод, ки зехни онҳоро, ки Китоби Муқаддаси King James-ро тарҷума мекарданд, роҳнамоӣ намуд, то ин ибораро ба тарзе дигар аз он чи ки ҳамеша дар Каломи Ӯ навишта шудааст, бинависанд. Нуктае, ки бояд аз ин воқеият бароварда шавад, ин аст, ки вақте ба Ҷабраил гуфта мешавад, то Дониёлро рӯёи «march»-ро фаҳмонад, ба ӯ гуфта мешавад, ки Дониёлро рӯёи зухури соли 1844-ро фаҳмонад, на рӯёи «chazon»-ро, ки ба поймол гардидани муқаддасгоҳ ва лашкар дахл дорад.

Рӯёи «шомҳову субҳҳо» дар бораи зухурест, ки ҳангоми оғоз ёфтани поксозии муқаддасгоҳ 22 октябри соли 1844 ба амал омад. Рӯёи зухури 22 октябри соли 1844 на дар бораи поймол шудани муқаддасгоҳ, балки дар бораи поксозии муқаддасгоҳ аст. Оё дар он сана зухури нубувватӣ вучуд дошт?

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба Қудси қудсҳо, барои поксозии маъбад, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари инсон назди Қадим-ул-айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ онро пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифҳои як воқеа мебошанд; ва ин ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир кардааст,

ифода ёфтааст». Муборизаи Бузург, 426.

Ҷабраил дастур ёфт, ки Дониёлро водор созад, то зуҳури нубуввати Масеҳро дар маъбади Ё дар 22 октябри соли 1844 дарк намояд. Аз ин сабаб, Ҷабраил ба Дониёл шохиди дуомеро барои санаи 22 октябри соли 1844 дод, зеро Ҷабраил ҳар як муаллифи Китоби Муқаддасро, ки шакле аз усули библиявиро, ки муайян месозад ҳақиқат бар шаҳодати ду нафар устувор мегардад, ба қалам овардааст, роҳнамоӣ намудааст. Агар Ҷабраил бояд Дониёлро водор месохт, ки 22 октябри соли 1844-ро дарк намояд, пас ба ӯ лозим буд шохиди дуомеро дошта бошад, то «рӯёи зуҳур»-ро устувор гардонад.

Ҷабраил кори худро бо он оғоз мекунад, ки аввал хоҳиши Дониёлро барои фаҳмидани рӯёи «chazon» мавриди баррасӣ қарор медиҳад, ва инро бо муайян кардани он анҷом медиҳад, ки рӯёи «chazon» ҳамон рӯёест, ки дар «вақти интиҳо» дар соли 1798 ба анҷом мерасад.

Ва ман овози одамиро аз миёни сохилҳои Ёлой шунидам, ки нидо карда, мегуфт: «Эй Ҷабраил, ин мардро водор намо, то рӯёро бифаҳм». Пас ӯ ба ҷое ки ман истода будам, наздик омад; ва чун омад, ман тарсидам ва рӯй ба замин афтодам; аммо ӯ ба ман гуфт: «Бифаҳм, эй писари одам, зеро ки рӯё барои замони охир аст». Дониёл 8:16, 17.

«Рӯё» дар ояти қаблӣ, яъне «дар вақти охир», рӯёи «чозон» аст, ва «вақти охир» дар китоби Дониёл соли 1798 мебошад. Ин ҳамон «рӯё»ест, ки Дониёл талош дошт онро бифаҳм, аммо он «рӯё» набуд, ки Ҷабраил амр гирифта буд Дониёлро ба фаҳмидани он водор созад. Зеро барои он Ҷабраил шохиди дувумро пешкаш хоҳад кард.

Пас ӯ ба ҷое ки ман истода будам, наздик омад; ва чун омад, ман тарсидам ва бар рӯи худ афтодам; лекин ӯ ба ман гуфт: «Бифаҳм, эй писари одам, зеро ки рӯё барои вақти анҷом аст». Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан мегуфт, ман бо рӯям сӯи замин ба ҳоби амиқ фуру рафтам; аммо ӯ маро ламс кард ва бар поям рост гардонид. Ва гуфт: «Инак, туро огоҳ хоҳам кард, ки дар поёни охири ғазаб ҷӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ки анҷом дар вақти муқарраршуда хоҳад буд». Дониёл 8:17–19.

Ҷабраил ба иҷрои вазифаи таъиншудаи худ мепардозад, бо он ки ба Дониёл мегӯяд: «инак», яъне Дониёлро огоҳ месозад, ки ба воқеияти навбатӣ тавачҷуҳ намояд. Воқеияти навбатӣ ин аст, ки «қаҳри охирин» аз ду давраи «ҳафт бор»-и Левӣ бисту шаш дар соли 1844 ба анҷом мерасад. «Қаҳри охирин» бевосита ҳамчун пешгӯии замони муайян карда мешавад, зеро он «вақти муқарраршуда»-е дорад, ки дар он «ба анҷом мерасад». «Қаҳр» бояд давраи муайяни вақтро ифода намояд, зеро барои анҷоми он «вақти муқарраршуда» ҳаст. Агар «қаҳр» фақат як нукта дар вақт мебуд, он анҷом намедошт; он танҳо ҳамон нуктае мебуд, ки дар он рӯй додааст.

«Ғазаб» нуктаи анҷоме дошт, ки муайян шудааст; бинобар ин, он анҷоми як давраи замонро ифода мекунад. Он давраи замон ҳамчун «ғазabi охирин» муаррифӣ шудааст. Агар охирин вучуд дошта бошад, пас ҳатман аввалин низ бояд вучуд дошта бошад. «Ғазabi аввалин» дар боби ёздаҳуми Дониёл муайян шудааст, ва дар он ҷо низ он як давраи замон аст, зеро папагарӣ то анҷоми «ғазаб» «амал хоҳад кард ва муваффақ хоҳад шуд».

Ва баъзе аз соҳибфаҳмон хоҳанд афтод, то ки онҳо озмуда шаванд, ва пок гардонда шаванд, ва сафед карда шаванд, то замони интиҳо; зеро ки ин ҳанӯз барои вақти муқарраршуда аст. Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузург хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суханони ачиб хоҳад гуфт, ва комёб хоҳад шуд, то даме ки ғазаб ба анҷом расад; зеро он чи муқаррар шудааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:35, 36.

Дар ин ду оят подшоҳе, ки мувофиқи иродаи худ амал мекунад ва худро боло мебардорад, мавзӯи сухан аст. Ояти сию шашум ҳамон оятест, ки Павлус онро ба тарзи бозгӯӣ баён мекунад, ҳангоме ки ӯ «марди гуноҳ»-ро муайян месозад, ки дар маъбади Худо нишаста, худро нишон медиҳад, ки гӯё Худо бошад. Таъкиботи асрҳои торик аз соли 538 то 1798 дар ояти сию панҷум муайян карда шудааст, ва он то «замони анҷом», ки 1798 буд ва «вақти муайяншуда» ба шумор мерафт, идома меёбад. Пас ояти сию шашум муайян месозад, ки папагӣ «муваффақ хоҳад шуд» «то вақте ки ғазаб ба анҷом расад». Оят нишон медиҳад, ки папагӣ то соли 1798 муваффақ буд; дар ҳамон лаҳза, «ғазаби» аввал «ба анҷом расида буд». Каломии нубуввати Худо «муқаррар карда буд», ки папагӣ як ҳазору дусад шаст сол, то соли 1798, ки «замони анҷом» буд, давом хоҳад кард.

Аввалин «ҳашм» дар соли 1798 ба поён расид, ва «ҳашми охирин» дар соли 1844 ба анҷом расид. Ҳар ду ҳашм ҳамчун давраҳои вақт тасвир шудаанд, ки анҷомҳои муайян доштанд; бинобар ин, ҳар ду ҳамчун пешгӯӣҳои замони шинохта мешаванд. Ҷабраил аз ҷониби Палмонӣ амр ёфт, ки ба Дониёл рӯёии зоҳиршавӣ («*mareh*»)-и «шомҳо ва субҳҳо» (рӯзҳо)-ро, ки 22 октябри соли 1844-ро муайян мекард, фаҳмонад; ва ӯ ин корро бо фароҳам овардани шохиди дувум барои он сана ба ҷо овард.

«чазон»-и ояти сездҳум, ки Дониёл орзу дошт онро бифаҳмад, рӯёии поймолшавӣ буд, ки дар «вақти охир» дар соли 1798 ба анҷом расид. «маръех»-и ояти чордҳум бо зухури Масеҳ дар Кудси ақдас дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид, дар иҷрои пешгӯии замони ду ҳазору сесад сол, ва ҳамчунин дар иҷрои пешгӯии замони ду ҳазору панҷсад бист сол. Ҳар дуи он пешгӯӣҳои замони бар лавҳаҳои муқаддаси Ҳабаққуқ тасвир ёфтаанд, ки Хоҳар Уайт муайян месозад, ки онҳо бо дасти Худованд роҳнамоӣ шудаанд ва набояд тағйир дода шаванд.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Мо бояд бисёр дарсҳоро биомӯзем, ва бисёр, бисёр чизҳоро аз ёд барорем. Танҳо Худо ва осмон беиштибоҳанд. Онҳое ки гумон мекунад, ки ҳаргиз маҷбур нахоҳанд шуд аз назари азиздоштаи худ даст кашанд, ва ҳеҷ гоҳ зарурате барои тағйир додани ақидае нахоҳанд дошт, ноумед хоҳанд шуд. То даме ки мо ба ғояҳо ва ақидаҳои худамон бо яқравии қотёна мечаспем, наметавонем он ягонагиро дошта бошем, ки Масеҳ барои он дуо гуфт». *Review and Herald*, July 26, 1892.